

мѣни и вече не се чувствувахе прѣдишната зловонна миризма.

Азъ легнахъ. По едно врѣме почувствувахъ фучение въ ушитѣ си и ми се влоши. Отъ многото народъ, спящъ въ кръчмата, въздуха скоро пакъ се развали. Азъ излѣзохъ вънъ и до сутринята, то полѣгахъ въ колата, то се расхождахъ.

На 6 октомврий, щомъ се разсѣмча, малкия обозъ напустна негостоприемното Самоводене. На разсѣмнуване падна гѣста и влажна мъгла. Шосето се оказа ужасно.

Гѣстата и полузамръзнала калъ не одържаше и празнитѣ коля, колелетата на които затѣваха положително до главинитѣ, вслѣдствие на което конетѣ едвамъ ги влачаха.

— Ами какво ли ще патимъ, когато ще се връщаме назадъ съ пълни коля? си мисляхъ азъ.

Въ 11 часа, прѣдъ обѣдъ, стигнахме въ Куцинскитѣ ханища, които бѣха сжщо буквално прѣпълнени съ народъ. Тукъ имаше Русси, Българи—градинари, които се връщаха отъ Румѣния, Власи, Евреи и пр. Прѣдъ ханищата и на поляната имаше транспортъ, безчисленно множество коля — натоварени съ ичумикъ, крупа, сухаръ и проч.

Горкитѣ коне едвамъ влачаха не колята, а собственитѣ си крака. Мършави, охлузени и покрити съ калъ, тѣ поскоро приличаха на скелетъ. Вече покрай шосето, се търкаляха масса конски трупове, около които се тѣлпяха изгладнѣлитѣ кучета. А погонцитѣ? — оежсани, измѣчени и буквално затрупани съ калъ, тѣ, като сѣнки, ходяха около колята, поощряваха съ присипналия си гласъ, то ласкаво, то ругателно измѣчениитѣ коне. Хиляди проклѣтии се сипяха често отъ устата имъ по адреса на началството за лошото распорѣждане; по адреса на Турцитѣ, защото не правили добри шосета и за гдѣто сж се рѣшили да се биятъ съ Русситѣ и, най насетнѣ, и върху „Булгарцитѣ“.

— Всичкото наше страдание е за „поганнитѣ Булгарци“, казваха тѣ въ тѣжкитѣ минути. Да бѣха мивали, Турцитѣ не щѣха да ги колятъ и бѣсятъ.